

International-Students-Are-at/66051/. – Title from the screen.

5. Особливості міжкультурної адаптації студентів-іноземців в умовах українського середовища [Електронний ресурс] / Л.Я.Вилка, Л.А. Роман //Буковинський державний медичний університет. – С.4. - Режим доступу: http://www.rusnauka.com/5_PNW_2010/Pedagogica/58973.doc.htm. – Назва з екрану.

6. Волков Д.В. Тенденції поширення злочинності у студентському та курсантському середовищі / Д.В. Волков // Науково-практичний журнал «Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)». – 2008. - № 18. – С.76.

7. Євро освіта [Електронний ресурс]: іноземні студенти в Україні: освіта чи експлуатація / Г. Бочева, О. Бондаренко, І. Холондович // Проект «Без кордонів». – 2012. – С.13. – Режим доступу : <http://www.euroosvita.net/index.php/?category=1&id=1808>.

8. Іміграція-стоп [Електронний ресурс].- Режим доступу: <http://immigration-stop.org.ua/?p=433>. – Назва з екрану.

9. Адміністративна діяльність [підручник] /За заг. ред. проф. О.М. Бандурки. - Харків: Вид-во Ун-ту внутр. справ, Еспада, 2000. - 368с.

10. Криміналістика [курс лекцій] / За заг. ред. І.І. Когутич. - К.: Атіка, 2008. – 888 с. - ISBN 978-966-326-251-2

УДК 340.132.6

Лепех Л.Л., аспірант кафедри теорії та історії держави і права ЛьвівДУВС

Зміст та особливості категорії «правове регулювання»

У статті проаналізовано наукові підходи до розуміння поняття «правове регулювання». Розмежовано вказане поняття із суміжними категоріями, як-от «соціальне регулювання», «правовий вплив», «дія права». Згруповано наявні у правовій науці підходи до визначення сутності правового регулювання та визначено позитивні аспекти й недоліки кожної з груп.

Ключові слова: правове регулювання, правовий вплив, соціальне регулювання, дія права, концепції правового регулювання.

В статье осуществлен анализ научных подходов к пониманию понятия «правовое регулирование». Разграничено указанное понятие со смежными категориями: «социальное регулирование», «правовое воздействие», «действие права». Сгруппированы существующие в правовой науке подходы к определению сущности правового регулирования, определены положительные аспекты и недостатки каждой из групп.

Ключевые слова: правовое регулирование, правовое воздействие, социальное регулирование, действие права, концепции правового регулирования.

The article presents an analysis of scientific approaches to understanding the concept of «legal regulation». Demarcated specified concept with adjacent categories, such as «social regulation», «legal influence», «action of law». Approaches are grouped in the existing legal science approaches to determining the nature of legal regulation and identified positive aspects and drawbacks of each group.

Key words: legal regulation, legal influence, social regulation, action of law, concept of legal regulation.

Постановка проблеми. Сучасні соціально-економічні та політичні перетворення, що відбуваються в межах модернізації різних сфер життя українського суспільства, безсумнівно, торкаються системи законодавства, внаслідок чого оцінка

ефективності дії нормативних приписів набуває особливої актуальності. Правове регулювання не є статичним правовим явищем, оскільки відбувається безперервний процес перегляду й оновлення чинного законодавства, встановлення нових та удосконалення старих способів правового регулювання, адже потреби юридичної практики висувають оновлені завдання у сфері формування правового поля Української держави щодо підвищення його соціальної ефективності. Очевидно, основним показником при цьому є якість життя громадян, з якої можна робити висновки і про соціальному, і про правове ефективність правового регулювання.

Стан дослідження. З огляду на актуальність проблеми правового регулювання окремі її аспекти були предметом дослідження фахівців з теорії права. Варто згадати праці таких учених, як: С. Алексєєв, Н. Вітрук, І. Дюрягін, В. Гойман, В. Горшенев, В. Казимирчук, В. Кудрявцев, Є. Лукашева, Д. Керімов, Г. Мальцев, М. Матузов, П. Недбайло, М. Орзіх, Ю. Тихомиров, В. Сирих, А. Черданцев та ін. В. Нікітінський, І. Самощенко, П. Рабінович, В. Шундиків, Л. Явич та ін. Однак розвиток правової науки вимагає оновлення її понятійно-категоріального апарату, важливою та дискусійною категорією якого є поняття «правове регулювання».

Мета дослідження — проаналізувати з позиції загальної теорії права зміст та особливості категорії «правове регулювання».

Виклад основного матеріалу. Розглядаючи право як соціальне явище дійсності, потрібно відзначити, що воно завжди наділене ознакою регулятивності. Регулювання суспільних відносин є основною соціальною функцією права. Однак право саме собою не здійснює керування, воно є лише засобом реалізації керівної функції відповідної держави. Потрібно погодитися з думкою В. Толстика, що в державно організованому суспільстві основною владною організацією є держава, соціальне призначення якої полягає в тому, щоб керувати суспільством. Це її основна функція. А основний засіб, який держава використовує для врегулювання та впорядкування суспільних відносин, — право [1, с. 15].

Головною ідеєю таких міркувань є те, що призначення будь-якої держави — регулювати суспільні відносини, тобто правове регулювання, оскільки саме державі властива монополія на правотворчість. За характером політичного режиму, особливостями взаємовідносин влади і суспільства з приводу державної влади можна висновувати про рівень ефективності регулятивної діяльності держави. Тому теоретично обґрунтовано, видається, виділяти таку правову категорію, як «ефективність правового регулювання».

Правове регулювання є складною теоретичною категорією. Розкриваючи особливості поняття правового регулювання, потрібно розглянути такі суміжні та пов'язані з ним поняття, як «соціальний вплив», «соціальне регулювання» і «правовий вплив».

Соціальне регулювання в усіх своїх видах дає змогу будувати й оцінювати поведінку людини в єдиному вимірі, за єдиним масштабом, уніфікувати поведінкові реакції учасників суспільних взаємодій там, де це потрібно. У процесі регулювання досягається безліч позитивних ефектів, які уможливають спільне суспільне життя людей; посилюється надійність очікувань, передбачуваність людських учинків тощо [2, с. 6].

Кожне суспільство вимагає чіткого соціального регулювання, інакше неминучими є негативні наслідки у вигляді різних соціальних потрясінь, водночас таке регулювання не повинно виходити за певні рамки і призводити до зайвої регламентації суспільних відносин. Міра, що виражає обсяг й інтенсивність соціального регулювання, залежить від розвитку суспільства, рівня його організованості, а її значущість зростатиме разом з підвищенням складності суспільних відносин, потреби в їх узгодженому розвитку [3, с. 30–31].

Взаємозв'язок правового і соціального регулювання виявляється в тому, що правове регулювання є за своєю природою різновидом соціального регулювання та має організований, потенційно результативний характер і здійснюється за допомогою системи спеціалізованих правових засобів, що виражають призначення права як нормативного регулятора.

Задля об'єктивного дослідження сутності правового регулювання потрібно звернути увагу насамперед на його взаємозв'язок і відмінність з категорією «правовий вплив».

У юридичній літературі правовий вплив розглядають у двох значеннях: вузькому і широкому. У вузькому розумінні правовий вплив виступає синонімом правового регулювання. У такому аспекті поняття «правовий вплив» ототожнюють з поняттям «правове регулювання» [4, с. 212]. Однак цю позицію не підтримала більшість учених-правознавців. Наприклад, О. Вітченко вважав, що взаємозв'язок норм права з іншими правовими явищами не дає підстав ототожнювати правовий вплив, здійснюваний юридичною надбудовою загалом, власне з правовим регулюванням, що здійснюється специфічними правовими засобами – нормами права різного призначення, які разом з індивідуальними актами, діяльністю державних органів, громадських організацій і посадових осіб, спрямованою на втілення в життя актів застосування норм права, і формують механізм правового регулювання [5, с. 24]. Видається теоретично необґрунтованим ототожнювати поняття правового впливу і правового регулювання, оскільки використання їх як синонімів нівелює необхідність існування такої правової категорії, як правовий вплив.

У широкому сенсі правовий вплив визначають як весь процес впливу права на соціальне життя, свідомість і поведінку людей [6, с. 480], що містить певну сукупність елементів. Предмет правового впливу ширший, ніж предмет правового регулювання. Предметом правового регулювання, на думку Н. Сільченко, є правова за своєю природою суспільні відносини, учасники яких можуть бути наділені суб'єктивними правами та юридичними обов'язками, тобто бути суб'єктами конкретних правовідносин, а предметом правового впливу можуть бути майже всі суспільні відносини, соціальні зв'язки, інші форми відносин між людьми. При цьому правовий вплив здійснюється через свідомість, інтереси, мотиви, поведінку людей [7, с. 62].

У науковій літературі часто відбувається змішування термінології, і «правовий вплив» прирівнюють до поняття «правове регулювання». Зауважимо, що в деяких ситуаціях допустима підміна одного поняття іншим – наприклад, відповідно до того, що право саме собою є регулятором суспільних відносин, у своїй дії, функціонуванні воно чинить регулювальний вплив на ці відносини, тобто упорядковує їх. Отож, правовий вплив є формою вираження регулятивної функції права.

Для чіткого розмежування понять «правовий вплив» і «правове регулювання» звернімося до етимології понять «вплив» і «регулювання». Вплив є системою дій, які мають за мету вплинути на щось, домогтися потрібного результату. Іншими словами, вплив є дією, яка вчиняється на будь-кого, будь-що [8, с. 152]. Вплив спрямований на зміну чого-небудь, на підштовхування об'єкта в необхідному напрямку. Регулювання (від латин. *regula* – правило) – впорядкування, напрямок чого-небудь, вплив на що-небудь з метою внести порядок, правильність, систему, діяльність або розвиток будь-якого явища [8, с. 744]. Регулювання передбачає створення певних правових обмежень, виражених у нормах права для окреслення меж правового поля різної діяльності і взаємовідносин між суб'єктами права.

Відмінність термінів «вплив» і «регулювання», на думку А. Абрамової, визначається низкою обставин. По-перше, під правовим впливом розуміють усі види впливу права

на дійсність, і шляхи загального впливу права на дійсність надзвичайно різноманітні. Визначати термін «регулювання» потрібно через упорядкування, налагодження. Регулювання характеризує певний, чітко визначений шлях дії. По-друге, обов'язковим складником терміна «регулювання» є мета приведення відносин у систему. На відміну від терміна «регулювання», поняття «вплив» не містить чітко визначеної мети, спрямованої на упорядкування, побудову логічної, несуперечливої системи відносин, відповідних певній нормі, правилу. З обсягу поняття «вплив» вилучено обов'язковість досягнення строго регламентованого результату, хоч і не заперечується існування абстрактної мети. По-третє, вплив передбачає широке, заздалегідь повністю не прогнозоване різноманіття різних зв'язків між предметами і явищами. Регулювання ж виокремлює лише ті стійкі зв'язки між предметами і явищами, які з неминучою необхідністю забезпечать потрібний результат [9, с. 3–24].

Отже, зазначені поняття потрібно розрізнати і вважати регулювання суворо регламентованим, спрямованим на упорядкування впливом. Проблеми в розумінні категорії «правове регулювання» полягають насамперед у тому, як співвідносяться право і закон. Панівна тривалий час у нашій країні ідеологія призвела до зміщення акценту в бік значення закону в регулюванні суспільних відносин. У більшості визначень правового регулювання міститься вказівка на владну державну діяльність й ототожнення права і закону. Так, на думку В. Толстикова і М. Трусова, правом потрібно визнавати будь-яку норму, встановлену чи визнану державою, незалежно від того, чи відповідає вона певним цінностям [10, с. 20].

З погляду М. Александрова, правове регулювання полягає в підпорядкуванні волі суб'єктів волі панівного класу, зведеної в закон, тобто нормам права [11, с. 57]. В. Горшеньов визначає правове регулювання як особливу державну діяльність з упорядкування суспільних відносин за допомогою норм права [12, с. 27]. Л. Явич розуміє під правовим регулюванням усі форми юридичного впливу з боку держави на поведінку суб'єктів суспільних відносин [13, с. 45].

Найбільш оптимальне визначення правового регулювання запропонував С. Братусь, відвівши йому роль встановлення особливих меж поведінки та внесення впорядкованості у відносини людей [14, с. 12]. Безсумнівно, будь-яка форма державно-владного припису, виражена в законі, може вважатися правовою. Підтримуючи нормативну теорію праворозуміння, згідно з якою право є системою загальнообов'язкових, формально визначених, що виходять від держави і нею охоронюваних норм, потрібно звернути увагу, що при цьому правом є будь-яка норма, незалежно від того, чи відповідає вона реально сформованим суспільним відносинам, а також природному праву. Варто зазначити, що діалектичний метод дослідження дозволяє розкрити суперечності між юридичними цілями і соціальними потребами, які об'єктивно виникають зі сутності держави. Ця теза підтверджує, наприклад, той факт, що заходи державного примусу застосовують до правопорушника навіть у тому випадку, якщо вимога закону не є соціально корисною або завдає шкоди об'єктивно сформованим суспільним відносинам. Заразом важливою властивістю правового регулювання є можливість застосування заходів державного примусу в разі добровільного невиконання норми права, тому суперечність між юридичною і соціальною ефективністю правового регулювання є об'єктивною. Водночас вона може пом'якшуватися демократичними механізмами керування суспільством, які визначаються особливостями політичного режиму тієї чи іншої держави як особливим способом влаштованої моделі взаємовідносин влади і суспільства.

Ю. Толстой розуміє під правовим регулюванням вплив права на поведінку людей у

процесі реалізації норм права у правовідносинах [15, с. 5]. У такому випадку автор звертає увагу на менший обсяг поняття «правове регулювання», ніж обсяг поняття «правовий вплив», але заперечує особливий характер правового регулювання. В. Лазарев, погоджуючись з Ю. Толстим, також звертає увагу на те, що зміст понять «правове регулювання» і «правовий вплив» не збігається. На його думку, правовий вплив охоплює правове регулювання як один із способів вияву творчої ролі права [16, с. 39]. М. Матузов вважає, що правове регулювання становить собою свідомо організовану регламентацію суспільних відносин шляхом наділення суб'єктів суспільних відносин правами та обов'язками, підтримуваними і захищеними державою [17, с. 63–65].

Щоправда, є й інші думки. Наприклад, В. Смирнов пропонує розрізняти правове регулювання в широкому сенсі, куди зараховує усі способи впливу права на суспільні відносини, і у вузькому розумінні, яке повинно пов'язуватися з впливом правового методу на визначену, внутрішньо єдину групу суспільних відносин, що становлять предмет регулювання тієї чи іншої галузі права [18, с. 12]. Отже, він розглядає правовий вплив як елемент правового регулювання. Однак таку позицію автора не підтримали вчені-правознавці.

Оригінальні підходи до визначення правового регулювання запропонували Ю. Тихомиров і А. Поляков. Ю. Тихомиров визначає правове регулювання як механізм нормативного упорядкування, організації й діяльності суб'єктів права і формування стійкого правопорядку [19, с. 398]. А. Поляков розглядає поняття правового регулювання у двох значеннях: у телеологічному розумінні правове регулювання — це цілеспрямований текстуальний вплив (інформаційно-ціннісний) на суб'єктів правової комунікації, що викликає їх зворотну поведінку, адекватну відповідному тексту. У функціональному розумінні правове регулювання — це орієнтація поведінки суб'єктів права на відповідні нормативні приписи [20, с. 623].

На основі аналізу наукової і навчальної літератури можна зробити висновок про те, що загалом серед учених немає істотних розбіжностей щодо змісту поняття «правове регулювання». Більшість науковців правове регулювання розглядає як цілеспрямований процес впливу права на суспільні відносини і поведінку людей за допомогою спеціальних правових (юридичних) засобів.

Істотно відрізняється від загальноживаного поняття правового регулювання, яке запропонував В. Сирих. Він визначає правове регулювання як відповідну діяльність держави і суспільства, здійснювану в процесі підготовки і прийняття норм права, їх реалізації в конкретних відносинах та застосування державного примусу до правопорушників з метою досягнення стабільного в суспільстві правопорядку [21, с. 148]. Це визначення, на наш погляд, не відображає сутності правового регулювання і видається не зовсім виправданим, оскільки в такому разі змішується зміст явища правового регулювання як цілеспрямованого процесу впливу права на суспільні відносини та його форми (діяльності держави і суспільства, спрямованої на досягнення стабільного правопорядку). Окрім того, з такого визначення не зрозуміло, про яку відповідну діяльність держави і суспільства йдеться.

Варто наголосити, що «правове регулювання» — категорія наукова, теоретична, а це дозволяє говорити про неї дещо абстрактно. З'ясування обсягу її змісту відбувається шляхом умовиводів на основі аналізу властивостей багатьох правових явищ, зокрема діяльності державних органів та громадськості у сфері правового регулювання. Діяльність державних органів і громадськості, безсумнівно, пов'язана із правовим регулюванням, із фактичною поведінкою інших суб'єктів права. Однак часткова

умовність при визначенні поняття правового регулювання не повинна спричинятися до розмитості смислових меж досліджуваної правової категорії.

Категорія «правове регулювання» дозволяє виявити особливості дії права в тій чи іншій державі, на певному етапі історичного розвитку, розкрити єдність і суперечність між правовими явищами і водночас визначити місце кожного з них у системі правового впливу. Так, В. Гойман пропонує під правовим регулюванням розуміти частину (аспект) дії права, яка характеризує спеціально-юридичний (не інформативний та ціннісно-вольовий) вплив права на поведінку і діяльність його адресатів, але яка безпосередньо з ними ще не пов'язана [22, с. 56]. У цьому випадку автор, на відміну від загально-вживаного поняття правового регулювання, визначає його не як процес впливу права, а як аспект дії права, тобто розкриває зміст правового регулювання за допомогою категорії «дія права», яка є ширшою за обсягом, ніж поняття «правовий вплив».

Означена позиція має право на існування і її підтримує чимало правознавців. Наприклад, Ю. Решетов для аналізу правового регулювання пропонує співвідносити його з дією права [23, с. 35].

Однак не можна погодитися з тим, що правове регулювання безпосередньо не пов'язане з адресатами правового впливу. Так, індивідуальне правове регулювання полягає в регулюванні суспільних відносин на основі правозастосовного акта, створеного суб'єктом застосування права. Наприклад, виконання вироку суду розглядається як дія права на конкретну особу, суб'єкта права. У такому випадку одне юридичне поняття (правове регулювання) визначається через інше поняття (дія права), яке первісно охоплює перше (правове регулювання є одним з елементів дії права).

Аналіз наявних підходів до розуміння сутності правового регулювання дає змогу об'єднати їх у декілька груп: 1) правове регулювання як єдність трьох взаємопов'язаних компонентів – правотворчості, правореалізації і застосування юридичної відповідальності; 2) правове регулювання як специфічний вплив права на суспільні відносини з метою їх упорядкування, зокрема і текстуальний; 3) правове регулювання як вплив держави на поведінку учасників суспільних відносин з метою підпорядкувати поведінку окремих суб'єктів встановленому в суспільстві правопорядку; 4) правове регулювання як вплив на волю людей; 5) правове регулювання як синонім правового впливу; 6) правове регулювання як керівництво суспільними процесами за допомогою права.

Доводиться констатувати, що зазначені підходи до визначення сутності правового регулювання мають свої переваги, і недоліки. Перевагою першого підходу є те, що він вказує на неможливість здійснювати правове регулювання без правотворчості і правореалізації. Вадою цього підходу є те, що і правотворчість, і правореалізація самі потребують правового регулювання, а отже, процес правового регулювання може стати безкінечним.

Перевага другого підходу полягає в тому, що правове регулювання розглядається як правовий вплив, здійснюваний за допомогою юридичних засобів задля впорядкування суспільних відносин. Недоліком же зазначеного підходу, на нашу думку, є невизначеність стосовно того, що ж таке суспільні відносини, які підлягають упорядкуванню, у який спосіб здійснюється це впорядкування, на якій підставі, за допомогою чого і з якою метою.

Недолік підходу до правового регулювання як до впливу держави на поведінку учасників суспільних відносин з метою підпорядкувати поведінку окремих суб'єктів встановленому в суспільстві правопорядку, на нашу думку полягає в тому, що він унеможливорює правове регулювання на індивідуальному рівні. Тобто немає можливості

упорядковувати суспільні відносини за допомогою локальних нормативних актів і на рівні договору, а це суперечить фактам існування локального правового регулювання.

Вади концепцій правового регулювання як впливу на волю людей і як синоніма правового впливу, на наше переконання, полягають у тому, що зазначені підходи не дають змоги відмежувати правове регулювання від інших видів правового впливу.

Недолік розуміння правового регулювання як керівництва суспільними процесами за допомогою правових засобів вбачаємо в тому, що воно ґрунтується на ототожненні процесу правового регулювання і процесу державного управління, а це не дозволяє виявити специфічні особливості правового регулювання.

Висновки. Здійснивши загальну характеристику правового регулювання, відмежувавши його від суміжних категорій, правове регулювання можна визначити як форму реалізації функцій права, що виражається в стабільному цілеспрямованому спеціально-юридичному впливі на значущі для конкретної держави і суспільства суспільні відносини, що здійснюється за допомогою системи правових засобів і спрямований на досягнення соціально корисного результату.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Толстик В. А. От плюрализма правопонимания к борьбе за содержание права / В. А. Толстик // Государство и право. — 2004. — № 9.
2. Малышев Г. В. Понимание права: подходы и проблемы / Г. В. Малышев. — М.: Прометей, 1999. — 134 с.
3. Алексеев С. С. Теория права / С. С. Алексеев. — М.: БЕК, 1994. — 220 с.
4. Алексеев С. С. Общая теория права: учеб. для вуз. / С. С. Алексеев. — М.: Велби; Проспект, 2008. — 576 с.
5. Витченко А. М. Метод правового регулирования социалистических общественных отношений / А. М. Витченко. — Саратов: Изд-во Саратов. ун-та, 1974. — 162 с.
6. Матузов Н. И., Малько А. В. Теория государства и права: учеб. / Н. И. Матузов, А. В. Малько. — М.: Юрист, 2004. — 512 с.
7. Сильченко Н. В. Проблемы предмета правового регулирования / Н. В. Сильченко // Государство и право. — 2004. — № 12. — С. 61–64.
8. Тлумачний словник сучасної української мови: загальноживана лексика: близько 60 000 слів / за заг. ред. проф. В. С. Калашника. — Х.: Співак Т. К., 2009. — 960 с.
9. Абрамова А. А. Эффективность механизма правового регулирования: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01 / Абрамова Алина Александровна. — Красноярск, 2006. — 206 с.
10. Толстик В. А., Трусов Н. А. Борьба за содержание права: моногр. / В. А. Толстик, Н. А. Трусов. — Н. Новгород: Нижегород. акад. МВД России, 2008. 202 с.
11. Александров Н. Г. Законность и правоотношения в советском обществе / Н. Г. Александров // Вопросы философии. — 1957. — № 1. — С. 57–61.
12. Горшенев В. М. О демократизации правового регулирования в современный период / В. М. Горшенев // Право и коммунизм: сб. ст. / под ред. Д. А. Керимова. — М., 1965. — С. 87–117.
13. Явич Л. С. К вопросу о предмете и методе правового регулирования / Л. С. Явич // Вопросы общей теории советского права: сб. ст. / под ред. С. Н. Братуся. — М., 1960. — С. 44–66.
14. Братусь С. Н. О роли советского права в развитии производственных отношений / Сергей Николаевич Братусь. — М.: Знание, 1954. — 24 с.
15. Толстой Ю. К. К теории правоотношения / Юрий Кириллович Толстой. — Л.: Изд-во Ленингр. ун-та, 1959. — 87 с.
16. Лазарев В. В. Сфера и пределы правового регулирования / В. В. Лазарев // Советское государство и право. — 1970. — С. 38–44.

17. Матузов Н. И. Личность. Права. Демократия: теоретические проблемы субъективного права / Н. И. Матузов. — Саратов : Изд-во Саратов. ун-та, 1972. — 190 с.
18. Смирнов В. Г. Правовое регулирование общественных отношений / В. Г. Смирнов // Советское государство и право. — 1965. — № 6. — С. 12–15.
19. Тихомиров Ю. А. Курс административного права и процесса / Ю. А. Тихомиров. — М., 1998. — 798 с.
20. Поляков А. В. Общая теория права: проблемы интерпретации в контексте коммуникативного подхода : учеб. изд. / А. В. Поляков. — СПб. : Изд. Дом С.-Петерб. гос. ун-та, 2004. — 864 с.
21. Сырых В. М. Теория государства и права : учеб. / Владимир Михайлович Сырых. — М. : Юстицинформ, 2001. — 592 с.
22. Гойман В. И. Действие права: (методологический анализ) / В. И. Гойман ; Акад. МВД РФ. — М. : Акад. МВД РФ, 1992. — 180 с.
23. Решетов Ю. С. Основные характеристики правового регулирования и реализации права / Ю. С. Решетов // Вестник Академии экономической безопасности МВД России. — 2008. — № 4. — С. 35–41.

УДК 351.74

Когут Я.М., к.ю.н., доцент, профессор
кафедры административного права та
административного процесу ЛьвДУВС

Щодо поняття адміністративної поліцейської діяльності

В статті здійснюється характеристика співвідношення понять правоохоронної та поліцейської діяльності, з метою визначення теоретичної дефініції та подальшого розгляду питання класифікації поліцейської діяльності. Зокрема, здійснюється теоретичний аналіз та дається визначення поняття адміністративної поліцейської діяльності.

Ключові слова: міліція, органи внутрішніх справ, поліцейська держава, поліцейська діяльність, поліція, принципи.

В статье проводится характеристика соотношения понятий правоохранительной и полицейской деятельности, с целью определения теоретической дефиниции и дальнейшего рассмотрения вопроса о классификации полицейской деятельности. В частности, осуществляется теоретический анализ и дается определение понятия административной полицейской деятельности.

Ключевые слова: милиция, органы внутренних дел, полицейское государство, полицейская деятельность, полиция, принципы.

In this article is characteristic of correlation between law enforcement and policing, in order to determine the theoretical definitions and further review of the classification of policing. In particular, by theoretical analysis and defines the concept of administrative policing.

Keywords: militia, the organs of domestic affairs, police country, police activity, police, principles.

Постановка проблеми. Розвиток демократичних процесів вимагає дослідження відповідності діяльності поліцейських органів демократичним принципам. У зв'язку з цим існує потреба аналізу сутності понять, правових дефініцій, що використовуються в науці та у нормах вітчизняного законодавства, і характеризують важливий напрям публічного управління — управління сферою забезпечення правопорядку. З розвитком